

[Finansministeren.]

lidt udenfor rammerne, at bemærke, at skatteyderne

„på den ene og på den anden måde bliver flået af H. C. Hansen med en hårdhændethed, som ingen finansminister i enevoldskongernes dage ville have ovovet at drømme om“.

Det er jo et kraftigt citat, man her stilles overfor, og man bøjer beskæmmet hovedet, men trøster sig lidt med, at denne flåning af befolkningen dog i det mindste er sket med rigsdagens billigelse og tilslutning, også det pågældende blads eget partis.

Jeg tror, at den korte periode, hvori dansk tipstjeneste har virket, kan gøre det berettiget at bede det høje ting om nogen udsættelse med den allermest voldsomme forargelse. Tipstjenesten har virket godt en snes uger, og vi har i de seneste spilleuger været vidne til en vis afslappelse i den mest hektiske interesse for tipningen. Det er min bestemte opfattelse, at den usædvanlig store omsætning, der jo langt har oversteget både ønsker og forventninger hos selv tipstjenestens varmeste tilhængere, er et overgangsfænomen, og at en mere afdæmpet deltagelse i tipningen efterhånden vil blive det normale.

Jeg har — på samme måde som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard — med stor interesse læst pressens artikler om dette spørgsmål. Uden at genere nogen kan jeg måske tillade mig at antyde, at nøjagtig de samme blade, der i et ofte — for at bruge et Bertel Dahlgaardsk udtryk — helt fantastisk omfang har anvendt deres sportsspalter til den kraftigst tænkelige propaganda for tipningen, i ledende artikler derefter har deltaget i den højtidelige forargelse over den samme tipning. Dette kan vel ikke forundre nogen; det er naturligvis pressens ret at skrive om det, folk gerne vil læse, og omtale den tipning, som en så dominerende part af dens læsere ønsker omtalt, ligesom det — selvfølgelig — er den samme presses ret i lederspalterne at lade forargelsen komme til orde. Mere naive sjæle kunne måske have den opfattelse, at der burde være en vis kontakt mellem disse to ting, men det kan naturligvis aldrig falde mig ind at melde mig blandt disse. Moderne presse må naturligvis spille på mange strenge, og det kan billigtvis ikke undre nogen, at man i det samme blad har spaltepads både til forargelsen og til begejstringen.

Jeg har taget frem de samme to artikler, som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard citerede fra „Berlingske Tidende“. Man oplever her, at „Berlingske Tidende“ i en ledende artikel, som der ikke tilstås mere end

ca. 100 linier, går imod det konservative synspunkt om tipning og ikke imod det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards opfattelse, hvorefter bladet den 7. december i en artikel, der — jeg har talt det op — får 200 linier, på det voldsomste går imod disse synspunkter. Der er noget for enhver smag, der er noget at tage fat på fra alle sider. Dette kan måske være fornuftigt og praktisk på et større blad, der skal tale til forskellige anskuelser og forskellige meninger — og det skal vel efterhånden ikke så få af de store blade. Det er måske endda et tilfælde, at det netop er „Berlingske Tidende“, jeg har taget ud ved denne lejlighed.

Det forslag, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard m. fl. har stillet, går jo ud på, at der blandt tingets medlemmer skal nedsættes et udvalg på 15 medlemmer til at overveje ændringer i loven om tipning. Lad mig straks sige, at jeg for det første ikke har noget som helst imod, at et sådant udvalg nedsættes, men at jeg for det andet ikke har nogen stor tro til, at dette udvalg vil kunne nå frem til forslag om væsentlige ændringer i denne lovgivning.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard vil forhåbentlig ikke tage mig det altfor ilde op, når jeg mener, at bemærkningerne til forslaget indeholder en række ganske udokumenterede påstande. Den uvilje mod tipningen, som det ærede medlem jo åbent og klart lagde for dagen ved lovforslagets behandling i sin tid her i tinget, er blevet fremhævet påny, men det forekommer mig; at de forskellige påstande i bemærkningerne ikke er søgt begrundet med realiteter eller underbygget hverken med tal eller på anden måde.

Der siges for det første, at staten har stillet sig i spidsen for et spilsystem, der bygger på indskud fra de mindste beløb til ret betydelige beløb. Jeg vil — selvom det for så vidt i denne sal er overflødigt — gerne bemærke, at hvert tip koster 25 øre, og det er ifølge spillereglerne forbudt en person at afgive mere end 48 tips — enkelttips eller systemtips —, hvilket vil sige, at ingen person må tippe for mere end 12 kr. om ugen. Det er et fåtal, der tipper for dette maksimumsbeløb, og jeg kan iøvrigt her tilføje, at en tilsvarende bestemmelse, som altså fastsætter et maksimumsbeløb for den enkeltes tipning, ikke findes hverken i Sverige, i Norge eller i Finland — og det er ikke mit indtryk, at dette forhold har forringet den moralske standard i disse lande, selvom man jo aldrig kan have noget helt klart billede af et sådant forhold. I klar overensstemmelse med de ønsker, som blev fremsat herom i rigs-